

A nins toată noaptea. Sufletul meu ar fi dorit, poate, să se simtă trist-dar nu i-am îngăduit. De aceea am fost astăzi fericită, pentru că așa am voit eu. Am citit până noaptea târziu. Apoi am obosit și am întrebat asupra mea.

Întrebările curgeau neconținut iar răspunsurile se ascundeau preum fulgii de nea în zilele toride de vară. Melancolia puse repede stăpânire pe mine...veșnica mea întrebare mă măcina și acum...oare de ce există suferință în lume? De ce de multe ori iubim fără să primim înapoi nici măcar un gram din acest dulce venin? Deși întrebarea se formula clar pe buzele mele, în adâncul sufletului mă întrebam sincer...de ce eu iubesc fără să primesc la schimb aceiași iubire, care, depășește granițele iubirii față de un amic sau un prieten apropiat? De câte ori mă respingea simțeam cum un pumnal îmbibat în otravă îmi străpunge inima...mă durea...mă durea enorm...însă trebuia să suport. Ceea ce nu te omoară te face mai puternică – așa îmi zicea cea mai bună prietenă, însă fiecare lovitură durea din ce în ce mai rău. Încep să mă simt atât de singură...parcă fără apărare...mă simt singură între 100 de persoane deoarece el lipsește. Vreau să cred că acolo undeva, există cineva care mă iubește...însă...nimic... copilul din mine a început să dispară încet...încet...făcând loc unui suflet trist, neîmplinit care se agață și de cea mai mică speranță posibilă.

Această iubire mă macină enorm...deși sunt tăcută, în mine urlu...mă simt prinsă în lanțuri...lanțuri care mă rănesc...lăsând în urmă tăieturi adânci pe suflet...pe acea bucată de suflet care mi-a mai rămas căci restul deja îi aparține. Am ajuns să descopăr pe pielea mea că cel mai dureros lucru e să-ți ia sufletul cel care n-are nevoie de el. Dar totuși, din prima secundă când l-am zărit, când i-am zărit ochii, de un albastru spre verde curat, simțeam cum îmi trec săgeți prin piept...după rațiune aș fi vrut să plec...dar totuși ceva m-a făcut să aștept...să încep să țin la el...să pun suflet... Iar dacă aș vrea ceva mai mult decât să știe ce simt pentru el, este faptul că aș vrea...mi-aș dori să se vadă prin ochii mei, deoarece numai așa ar realiza cât este de important pentru mine...pentru sufletul meu.

Iubirea este ceva de aur, iar el este sfânt pentru mine, simt că este o persoană bună, un suflet de aur...însă, nu înțelegeam de ce mă respingea de fiecare dată...poate era din cauză că el pleca definitiv de aici...dar totuși până la acel moment mai erau luni bune... Sufletul meu speră în fiecare moment că se va produce o schimbare, ceva ce îl va face să vadă că îl iubesc cu adevărat, că el este cel mai important pentru mine...dar totuși atunci când inima îți sângerează, fizic sau psihic orice om e posibil să cedeze... Tot ce îmi doresc de la viață este să fiu cu el, să fiu cu persoana pe care o iubesc cel mai mult chiar dacă ar însema să renunț la toate celelalte.

Gânduri la miezul nopții

Scris de Dunca Adriana-Silvia

Luni, 31 Decembrie 2012 13:11 - Ultima actualizare Luni, 31 Decembrie 2012 13:02

Nu mi-aș fi imaginat că vreodată aș putea să iubesc pe cineva atât de mult și fără să primesc nici măcar un gram din acest dulce venin în schimb...simt cum totul în jurul meu se dărâmă, vechea mea lume se prăbușește...lacrimile încep să curgă...în asemenea momente toate speranțele clădite se dărâmă și ele, mă simt atât de singură...atunci numai vocea lui mă poate calma, numai el e singurul ce poate să mă aducă la normal când sunt întoarsă pe dos, e singurul ce poate să îmi promită și să mă mintă că toate au să treacă, că toate au să se schimbe în bine. Întotdeauna, el e glasul pe care îl aud când totul tace în jurul meu, e lumina care se aprinde când bezna mă înconjoară...el este cea mai mare și cea mai puternică speranță pe care o am în ceea ce mă privește, în ceea ce îmi privește viața... Cu toate sentimentele pe care le simt pentru el, aștept momentul revelației, momentul în care se va întâmpla minunea, momentul în care nu mă va mai respinge...sau momentul în care iubirea va rugini și nu o să mă mai macine, rânindu-mă.

AUTOR: Dunca Adriana-Silvia/ Liceul Regele Ferdinand-Sighetul Marmatiei/ prof: Bout Odarca